

mindre end Halvdelen er Silke, nedsat fra 72 $\frac{1}{2}$ til 48 $\frac{1}{2}$ pr. $\mathcal{R}$. Der findes nemlig en stor Mængde Varer, tildeels svære Uldvarer, der paa Grund af enkelte Silkestriber, Silkestænt eller Blomster efter den nuværende Tarif fortoldes med 72 $\frac{1}{2}$ pr. $\mathcal{R}$. Følgen heraf er, at disse Varer efterhaanden ere blevne mere og mere udelukkede fra Indførselen. En Nedsættelse af Tolden, hvorved denne dog endnu bliver 50% højere end Tolden for uldne Varer, tør antages at ville fremkalde en forøget Indførsel.

Kjøbenhavns Manufakturhandlerforening havde foreslaaet Tolden for Silkevarer ordnet saaledes:

Varer helt af Silke eller, hvori over Halvdelen bestaar af Silke, derunder indbefattet alle Blonder, Lyl og Kniplinger, hvori forefindes Silke. . . . . 1 $\mathcal{R}$ 2 Rd.

Varer af Silke, hvori Halvdelen — o: Rending eller Flet — eller derover bestaar af iblandet fremmed Stof . . . 1 $\mathcal{R}$ 48 $\frac{1}{2}$

Dette Forflag har man ikke troet at kunne gaa ind paa, dels fordi Afstanden er for stor mellem Toldsatserne, og disse derfor ikke ere saa vel svarende til de forskjællige under dem faldende Varers Værdi som Tilfældet er efter den i Lovudkastet optagne Deling, dels af Hensyn til de finantzielle Følger.

I Thararubriken er opført en Thara af 40% for Silkebaand paa Ruller og i Væffer. En tilsvarende Bestemmelse findes ikke i Loven af 1863, efter hvilken saadanne Ruller skulle veies med til Toldansættelsen. Disse Varer ere imidlertid af en saadan Bestaaffenhed, at det i Almindelighed er umuligt at forsende dem eller at have dem liggende til Forhandling, uden at de lide derved, medmindre de ere forsynede med tykt Papir, rullet fra Ende til anden, eller med Ruller af Træ o. dsl. For at undgaa at betale Told af en Pakningsgjenstand, der ikke sjældent er vægtigere end selve Varen, hvorved denne vilde fordyres i en saadan Grad, at den ikke vilde kunne affættes, maa den Hændende nu lade Varen komme uden saadant Beskyttelsesmiddel og, efterat have taget den hjem, selv oprulle den. Det kan ikke undgaaes, at Varen udsættes for Beskadigelse under en sliq Behandling, og det er derfor anset stemmende med Billighed

at indrømme en saadan fast Thara som i Forflaget opført. Under de almindelige Tharabestemmelser, der ere optagne i Lovforflaget, er derhos udtalt, at det skal være Indførseren tilladt, før Veiningen af aftsage Omsvøb af Pap eller tykt Papir om Silketoi i Menvarer, medens disse nu regnes med til Nettovægten (jfr. § 33 i Loven af 4de Juli 1863). Dette tilsiges af lignende Billighedsgrunde og vil bidrage til en større Ligelighed i Toldklareringen paa de forskjællige Steder.

Indtægten af Silkevarer har gjennemsnitlig udgjort:

Vof. 152 i Loven af 1863:

	Postement- og Knap-	
	magerarbeide	9,069 Rd.
— 153:	Helsilkevarer	81,824 -
— 154:	Halvsilkevarer	30,459 -
— 155:	andre	38,835 -
— 138:	Boydug	159 -
	tilsammen	160,346 Rd.

og vil i Genhold hertil efter Forflaget stille sig saaledes:

Nr. 96:	Helsilkevarer m. m.	81,800 Rd.
- 97	Halvsilkevarer og Postementmagerarbeide m. m.	42,600 -
- 98	andre	26,000 -
		150,400 Rd.

altsaa en Mindreindtægt af 9,900 Rd., hvorved imidlertid bemærkes, at ingen Merindtægt er bragt i Beregning for Toldansættelsen af Kniplinger, Lyl m. m., for hvilke ingen Skatule kan gøres.

For Manufakturvarer i Almindelighed vil Forflaget ses at indrømme saavel en mere udvidet Kreditoplagsret end Loven af 1863 giver, som og mindre Tilskrivnings- og Frafskrivningsmængder end ved denne fastsat. I det Væsentlige er hvad Forflaget fastsætter alt administrativt blevet indrømmet for Kjøbenhavns Vedkommende i Genhold til den ved §§ 20 og 22 i Loven af 1863 givne Bemyndigelse. Denne for Omsætningen til Udlandet gavnlige Indrømmelse har man dog med enkelte Undtagelser — saaledes Gulvtæpper, Trifotage, Chadler, Tørklæder og Tæpper samt Straa-